

Amb tres concerts espectaculars s'acomiada el grup mallorquí Antònia Font, el pop més original en ple èxit de crítica i seguidors.

El silenci d'Antònia Font

Tres concerts al Teatre Principal de Palma foren la manera com el grup mallorquí Antònia Font s'acomiadà del seu públic.

“**S**empre han sabut què volien a cada moment. És l'únic grup o solista que he portat que ho tingués tan clar. Quan edites un disc, sobretot quan l'artista comença, sempre hi intervens, sempre hi ha una part de la teva feina en el resultat final, encara que sigui petita, de matís, i això sempre és així perquè precisament per això et dediques a fer de productor musical i saps veure el que sovint l'artista novell no veu. Però en el seu cas, des del primer moment, va ser diferent. Ells em venien amb el màster fet i sense possibilitats de retocar. Des del primer disc ho tingueren absolutament clar. I amb la mateixa determinació un dia en Joan Miquel [Oliver] em telefonà i em digué: 'Ho deixam'. I, en efecte, ho han deixat, quan eren al cim”.

Qui així parla és Miquel Àngel Sancho, el productor musical de Blau-Discmedi, el segell que edità alguns dels grans èxits d'Antònia Font, el grup mallorquí de pop més original, que s'acomiadà del seu públic amb tres concerts, d'assistència multitudinària, al Teatre Principal de Palma durant les passades festes d'hivern. Miquel Àngel Oliver ha estat el compositor de música i lletra d'Antònia Font; Pau Debon n'ha estat la veu; Pere Manel Debon, la percussió; Jaume Manresa, els teclats; i Joan Roca, el baix. Han estat el quintet que, gràcies a la seva música i sobretot a les lletres, han aportat un alè de frescor i originalitat a la música en català que ha transcendit les fronteres lingüístiques. Els temes, de naturalesa fantàstica i sovint surrealista, han colpit i encisat el públic.

Carrera d'èxits. Sancho va conèixer la música i lletres d'Antònia Font quan un dia, a finals dels anys noranta, un nebot seu li demanà que escoltés una cinta de casset, una maqueta d'un grup nou de pop. “No record molt bé quan va ser, però sí que record que la vaig escoltar al cotxe i que vaig pensar: 'aquests tipus són excepcionals'”. Però no els va produir el primer disc. La banda edità el primer treball el 1999, titulat *Antònia Font*, en un segell mallorquí de vida efímera. El títol era el nom del grup, un nom d'allò més estrany, per a una banda. “Ells són així, Antònia Font és una amiga que acudia als assajos, no sabien quin nom posar-se i algú dels cinc digué i si posam... i au, dit i fet”, explica Sancho, qui va comprar els drets de la primera producció de la banda quan el segell en què editaren el primer

disc va desaparèixer. A partir d'aquell primer treball editat, Antònia Font anà fent camí, primer amb el segell Global, del Principat, i al cap de poc ja fitxaren per la multinacional Virgin. "El fixatge per Virgin –recorda Sancho– va ser el que els reportà un reconeixement més ampli del que tenien abans, si bé encara no tant, ni de bon tros, com el que rebrien posteriorment". En aquesta època editen dos treballs, el 2001 *A Rússia*, i l'any següent, *Alegria*.

Treballar amb una multinacional no els acabava de fer el pes, als d'Antònia Font. I decidiren tornar als orígens. A un segell petit i mallorquí. Contactaren amb Sancho i tot d'una hi hagué el *feeling* suficient per a continuar amb l'aventura. El quart treball, *Taxi*, es va editar a Blau-Discmedi i va ser un enorme èxit de públic i crítica. Un èxit que transcendí les fronteres lingüístiques catalanes. És el moment en què la banda comença a ser coneguda cada cop per més àmplies capes d'aficionats musicals d'Espanya. Tot just editar *Taxi* participen en la prestigiosa –i ja desapareguda– Fira Internacional del Disc de Berlín, la Pop Komm. Hi fan una actuació davant d'un públic entre el qual hi havia tots els periodistes espanyols que s'havien desplaçat a cobrir la fira. La sorpresa, quan no l'estupefacció, va ser la norma en escoltar Antònia Font. Quasi tothom es queda bocabadat. "Aquests tios són l'hòstia, són genials", recorda Sancho que li digué el redactor d'*ABC*: "No era per la lletra, evidentment, que molt no entenien encara que alguns podien copsar alguna cosa, sinó per la màgia de tot, de la música, de com canta Pau, de la posada en escena... tot transmetia una originalitat, una diferència enorme amb tot allò a què tothom estava acostumat".

I a partir d'aquí, el gran èxit. "L'èxit d'Antònia Font s'explica –reflexiona Sancho– per diversos elements: el primer de tot és una mena de química que s'estableix entre la banda i el públic. No t'ho sé explicar millor, però és així: hi ha artistes que no en tenen i d'altres sí, i Antònia Font en tenia. En segon lloc, l'important és que surt en el moment just, quan el fenomen del rock en català ja no aportava res de nou, estava molt gastat, tot era igual, continuisme i repetició, i ells apareixen i són totalment diferents, innovadors:

un pop de marca personal, amb lletres extremament originals. I en tercer lloc, l'èxit es basa en la perfecta combinació entre el creador de la lletra i música i la resta dels components: es combinen tan bé que pareix com si s'haguessin fet molts càstings per trobar la perfecta combinació. En resum, l'èxit d'Antònia Font s'explica per oferir qualitat molt original en el moment oportú".

El 2006 surt *Batiscafo Katiuskas* i el 2007 *Coser i Cantar*. Novament dos impactes de ple en el públic, ja entregat i cada cop més massiu. Els estranys títols dels discos "per descomptat no tenen sovint res a veure amb els títols de les cançons, els quals a la vegada tampoc no tenen relació amb les lle-

MIQUEL PAYERAS

El productor d'alguns èxits d'Antònia Font, Miquel Àngel Sancho, deixa la porta oberta a un possible retorn de la banda.

tres; per exemple, aquest de *Coser i Cantar* sorgeix quan un d'ells [dels membres de la banda], després d'un assaig que havia sortit bé, digué 'això ha estat *coser i cantar*', i apa, ja tenien títol".

Després d'aquests dos treballs hi ha un temps de reflexió i quan tornen a la càrrega plantegen a Sancho que volen editar sols. Creen la seva discogràfica pròpia, Robot Innocent, amb el qual editen *Pareix talment una foto* (2009), *Lamparetas* (2010) i *Vostè és aquí* (2012). Sancho no els edità, però res més lluny de perdre les bones relacions: els continuà portant la distribució de tots els treballs i també mantenint una relació molt estreta: "Hem tingut sempre i tenim molt bon rotllo".

Aquesta amistat permet a Sancho poder contestar la gran pregunta: per què

han decidit els components de la banda posar fi a Antònia Font justament quan gaudia de més èxit de vendes i públic?

El silenci. Sancho va parlar sobre la qüestió amb el lletrista i compositor, Miquel Àngel Oliver, que li trucà per donar-li la nova. "Ho vaig entendre. Sap que passa? Que quan varen començar era l'any 1997. Han passat 16 anys. Estaven per devers la meitat de la vintena i ara freguen o ja han entrat a la quarantena. La vida no és igual als 25 que als 40. Ara hi ha parelles estables, hi ha fills, hi ha interessos diferents, hi ha inquietuds diferents. Hi ha, en fi, vides diferents".

Antònia Font ha optat pel silenci. Però deixa enrere una discografia d'èxit com gairebé ningú en el panorama musical català. Per a Sancho, l'èxit el marca no sols la venda de discos sinó també el seguiment que han assolit fora de l'àmbit lingüístic català. "L'únic que per ventura es podria comparar a l'èxit d'Antònia Font és Lluís Llach, però evidentment era una altra cosa perquè Llach era política, també, i Antònia Font mai no s'ha volgut ficar en res de política, ells han estat música només. I només amb la seva música han tingut grans èxits a Sevilla, Bilbao, Madrid, Valladolid... L'èxit ha estat gràcies al seu art i sense perseguir mai els mitjans de comunicació, al contrari: els periodistes els perseguen a ells".

La banda mallorquina va acomiadar-se del seu públic al Teatre Principal de Palma, els passats dies 27, 28 i 29 de desembre. Ompliren totalment el recinte. I el podrien haver omplert molts dies més, tal va ser la demanda d'entrades que no pogué ser satisfeta. Això indica que les ganes de continuar gaudint de la seva música i les seves lletres hi són, que no estan ni remotament erosionats. Per això és pertinent la pregunta: es podria pensar en un retorn a llarg termini?

Sancho no es vol mullar. Ara bé, no té problema a afirmar que "és molt intel·ligent plegar quan estàs a dalt de tot, perquè així sempre et queda la porta oberta a tornar, i no dic que s'ho plantegin sinó que senzillament podria passar, mentre que si te'n vas perquè és el públic el que t'abandona, aleshores no hi ha retorn possible".

Miquel Payeras